

Què és la Filiació divina?

Saber que Déu ens estima com un pare estima els fills i dona la vida per ells és el gran misteri de la filiació divina. Com deia sant Josepmaria, som portadors de l'única flama capaç d'encendre els cors. Aquest article aprofundeix en aquest do de l'Esperit Sant, que des del baptisme ens va fer partícips de la mateixa vida de Jesucrist.

11/02/2025

1. Què és la filiació divina

2. La filiació com a do
 3. Filiació i lliurament als altres
 4. El do de pietat
-

1. Què és la Filiació divina

La vida cristiana està fonamentada en la realitat que Déu ens estima. Aquesta és la veritat fonamental que ordena tota la nostra vida. No només ens estima quan responem als seus requeriments, sinó també quan no ho fem. Quan ens allunyem de Déu, Ell cerca la manera de venir-nos a trobar perquè tornem a Ell.

Anomenem sentit de la filiació divina a aquesta consciència de l'amor de Déu per nosaltres. Saber que ens estima com un pare estima els seus fills i dona la vida per ells. Aquesta convicció es basa en una realitat sobrenatural: la nova relació que Déu Pare estableix amb nosaltres

mitjançant la gràcia, per la qual ens fa fills seus en el seu Fill Jesucrist en donar-nos com a do l'Esperit Sant.

Aquest és un gran misteri. Per això ens costa adonar-nos d'aquesta veritat: som realment fills de Déu. Crist amb la seva Passió i Mort ens va guanyar aquest do incommensurable.

Resulta agosarat que nosaltres, pobres persones, ens adrecem a Déu com a Pare. Però el mateix Crist ens ha ensenyat a tractar-lo així, i així ho fem cada vegada que resem el Parnostre. Jesús ens va ensenyar aquesta pregària i amb el baptisme ens va fer participar de la seva mateixa vida, la vida de la gràcia: per ella som fills adoptius de Déu.

Així ho explica el Catecisme de l'Església: “En allò que l'home no pot concebre, ni els poders angèlics entreveure, i és la relació personal del Fill envers el Pare (cf. 1Jn 1,1),

l'Esperit del Fill ens hi fa participar, a nosaltres que creiem que Jesús és el Crist i que hem nascut de Déu (cf 1Jn, 5, 1)” (*Catecisme de l'Església Catòlica* n. 2780).

Tots tenim un concepte, una certa idea del que és la paternitat, en part condicionada per la relació que haguem mantingut amb els nostres pares. Aquesta imatge de pare que acollim dins nostre pot ser molt positiva però, de vegades, també podria resultar deficient, pel simple fet que la relació amb el nostre pare de la terra també ho ha estat. No obstant això, Déu és el Pare perfecte, no hi ha en Ell cap mancança, cap distorsió, en Ell es donen plenament les notes de la paternitat: el seu amor infinit, la cura per cada persona, la providència per la qual disposa de la millor manera els esdeveniments. És llavors quan el sentit de la filiació divina pot guarir qualsevol ferida

que hagi deixat al nostre cor un vincle patern-filial no del tot reeixit.

Meditar amb sant Josepmaria

“[La filiació divina] suposa un autèntic programa de vida interior, que s’ha de canalitzar a través de les teves relacions de pietat amb Déu (...), que et permetran d’adquirir els sentiments i les maneres d’un bon fill” (*Amics de Déu*, n. 150).

“Descansa en la filiació divina. Déu és un Pare —el teu Pare!— ple de tendresa, d’infinít amor. — Anomena'l Pare moltes vegades, i digues-li —a soles— que l’estimes, que l’estimes moltíssim!: que sents l’orgull i la força de ser fill seu” (*Forja*, n. 331).

“L’alegria és conseqüència necessària de la filiació divina, de saber-nos estimats amb predilecció pel nostre Pare Déu, que ens acull, ens ajuda i ens perdona. —Recorda-ho bé i

sempre: encara que alguna vegada sembli que tot s'enfonsa, no s'enfonsa res!, perquè Déu no perd batalles” (*Forja*, n. 332).

“Un fill de Déu no té por ni de la vida ni de la mort, perquè el fonament de la seva vida espiritual és el sentit de la filiació divina: Déu és el meu Pare, pensa, i és l'Autor de tot bé, és tota la Bondat. —Però, ¿tu i jo actuem, de debò, com a fills de Déu?”. (*Forja*, n. 987).

2. La filiació com a do

El que podríem anomenar “sentit de la filiació divina” no és una cosa teòrica, no és posseir un concepte. “És un do diví, una immensa gràcia de Déu destinada a orientar tot el pensar i el voler, el sentir i l'obrar (...). Però és un do que necessita ser revifat, com una brasa, perquè irradiï la seva llum i la seva calor a la conducta del cristià” (Ernst Burkhardt - Javier López, *Vida cotidiana y*

santidad en la enseñanza de San Josemaría. Estudio de teología espiritual, Vol. 2., Rialp 2011, p. 20).

Per sant Josepmaria, la filiació divina és una veritat que serveix de fonament a la nostra vida. El fundador de l'Opus Dei tenia molt presents les paraules de sant Pau a la carta als Romans, quan l'Apòstol recorda que no som servents, sinó fills, que no actuem per por, sinó que tenim l'esperit d'adopció (cf *Rm* 8, 15.27). I perquè som fills, també som hereus: la nostra meta és arribar al Cel i participar eternament de la vida divina. Aquest pot ser el to del nostre tracte amb Déu: Ell ens ha encomanat una tasca que ocupa tota la nostra vida i ens assisteix constantment, ens porta de la mà, com un pare al fill que encara no sap caminar tot sol. Per això no temem res ni ningú, tampoc a nosaltres mateixos, la nostra debilitat o les nostres rebel·lies: Déu Pare les

coneix, compta amb elles i ens ajuda a tirar endavant. Sempre podem tornar a començar.

Ser fills de Déu comporta el desig i la voluntat d'assemblar-nos a Ell. Hem estat creats a imatge i semblança seva, volem que la bellesa del Pare s'impregni a la nostra ànima (cf *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2784). L'experiència de la filiació divina també es du a terme quan es fa present el patiment, la creu. És aquí quan es realitza la identificació amb Crist, que va patir i va morir per nosaltres per complir la voluntat del seu Pare.

Sant Josepmaria comprèn la filiació divina adoptiva a la llum del misteri de l'Encarnació. Gràcies a aquesta realitat divina totes les feines nobles poden ser activitats d'un fill de Déu, perquè totes han estat assumides per Crist.

Una altra actitud que està unida a la filiació és la humilitat i la confiança que ens fa ser com nens. Jesús mateix ha dit que el Pare es revela als “petits” (cf *Mt* 11, 25; cf *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2785).

Meditar amb sant Josepmaria

“La filiació divina és el fonament de l'esperit de l'Opus Dei. Tots els homes són fills de Déu. Però un fill pot reaccionar, davant el seu pare, de moltes maneres. Cal esforçar-se a ésser uns fills que procuren adonar-se que el Senyor, en estimar-nos com a fills, ha fet que visquem a casa seva, enmig d'aquest món, que siguem de la seva família, que allò que és seu és nostre i el que és nostre és seu, que tinguem aquesta familiaritat i confiança en Ell que ens fa demanar, com el nen petit, la lluna!

Un fill de Déu tracta el Senyor com a Pare. El seu tracte no és un obsequi

servil, ni una reverència formal, de mera cortesia, sinó que és ple de sinceritat i de confiança. Déu no s'escandalitza dels homes. Déu no es cansa de les nostres infidelitats. El nostre Pare del Cel perdona qualsevol ofensa, quan el fill hi retorna altra vegada, quan es penedeix i demana perdó. Nostre Senyor és tan Pare, que preveu els nostres desigs d'ésser perdonats, i s'avança, obrint-nos els braços amb la seva gràcia". (*És Crist que passa*, n. 64).

"El Senyor és la meva llum i la meva salvació, qui em pot fer mal? (Sal 26, 14). Ningú: tractant així el nostre Pare del Cel, no tinguem por de ningú ni de res". (Amics de Déu, n. 95).

"No podem dir que hi hagi realitats —bones, nobles i fins i tot indiferents— que siguin exclusivament profanes, un cop el

Verb de Déu ha fixat la seva estança entre els fills dels homes, ha tingut fam i set, ha treballat amb les seves mans, ha conegut l'amistat i l'obediència" (*És Crist que passa*, n. 112).

3. Filiació i lliurament als altres

La consciència de la filiació divina, unida a aquesta confiança en el nostre Pare Déu, ens empeny a lliurar-nos als altres i a voler compartir aquest do amb tots els homes, ja que hem trobat la raó de la nostra existència.

Voler fer partícips de la gràcia divina a altres persones és part de la filiació, i ens porta a ser més germans dels homes i a desenvolupar la capacitat de lliurar-nos als altres sense comptar només amb les pròpies forces, sinó amb aquelles que es deriven del saber-se fills de Déu. Perquè el *sentit* de la filiació divina ens porta a dipositar tota la nostra

confiança en la cura amorosa del nostre Pare Déu i a difondre entre les persones que ens envolten aquesta realitat, perquè també visquin animades per aquesta confiança. El sentit apostòlic autèntic sorgeix de la seguretat que el braç de Déu no s'ha escurçat, que Ell és sempre al costat nostre.

La confiança que dóna la filiació divina permet plantejar-se metes altes. D'una manera molt bella diu sant Agustí: “Què pot ell, en efecte, negar a la pregària dels seus fills, quan ja prèviament els ha permès de ser els seus fills?”. (Serm. Dom. 2, 4, 16). Al Salm II, Déu Pare es dirigeix a Crist dient: “Demana'm i et donaré les nacions en herència”. Aquesta confiança en Déu es pot aplicar a totes les situacions de la nostra vida: les menudes i les més rellevants. La nova condició que assoleix l'home amb la gràcia baptismal culminarà a la glòria del Cel, que no és altra cosa

que “la plenitud de la filiació divina” (Sant Josepmaria *Carta* 2-II-1945, n. 8).

Meditar amb sant Josepmaria

“Iesus Christus, Deus Homo, Jesucrist Déu-Home. Una de les magnalia Dei, de les meravelles de Déu, que hem de meditar i que hem d’agrair a aquest Senyor que ha vingut a portar la Pau a la Terra als homes de bona voluntat. A tots els homes que vulguin unir la seva voluntat a la Voluntat bona de Déu no solament als rics, ni solament als pobres!, sinó a tots els homes, a tots els germans! Que tots som germans en Jesús, fills de Déu, germans de Crist: la seva Mare és la nostra Mare.

No hi ha més que una raça a la terra: la raça dels fills de Déu. Tots hem de parlar la mateixa llengua, la que ens ensenya el nostre Pare que està en el cel: la llengua del diàleg de Jesús amb el seu Pare, la llengua que hom parla

amb el cor i amb el cap, la que ara feu servir vosaltres en la vostra oració. La llengua de les ànimes contemplatives, la dels homes que són espirituals, perquè s'han adonat de llur filiació divina. Una llengua que es manifesta en mil mocions de la voluntat, en llums clares de l'enteniment, en afectes del cor, en decisions de vida recta, de bé, de joia, de pau" (*És Crist que passa*, n. 13).

«*Frater qui adjuvatur a fratre quasi civitas firma*» —el germà ajudat pel seu germà és tan fort com una ciutat emmurallada. —Pensa-hi una estona i decideix-te a viure la fraternitat que sempre et recomano» (*Camí*, n. 460).

“Per això avui us repeteixo, amb sant Joan: mireu quina prova envers nosaltres ha tingut el Pare, en voler que siguem anomenats fills de Déu, i, que de fet, ho siguem! (1Jn 3,1). Fills de Déu, germans del Verb fet carn, d'Aquell de qui fou dit: en ell hi havia

la vida, i la vida era la llum dels homes (*Jn* 1,4). Fills de la llum, germans de la llum: això som. Portadors de l'única flama capaç d'encendre els cors fets de carn" (*És Crist que passa*, n. 66).

4. El do de pietat

El do de pietat, un dels set dons de l'Esperit Sant, ens ajuda a tractar Déu com a Pare, a establir aquesta relació filial d'una manera habitual.

Concretament el do de pietat "disposa l'ànima a ser dòcil a l'impuls de l'Esperit Sant de tractar filialment Déu Pare" (Ernst Burkhardt - Javier López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*. Estudio de teología espiritual, Vol. 2., Rialp 2011, p. 110). Sant Pau ens diu: "els qui són guiats per l'Esperit de Déu, aquests són fills de Déu" (*Rm* 8, 14).

A la filiació divina trobem també la base per a l'autèntica llibertat, perquè el fill no actua per deure, sinó

pel desig d'agradar als pares, per la confiança que té que el que li demanen és bo per a ell. L'amor, que és el veritable motor de la llibertat, s'expressa en el desig de viure d'acord amb la voluntat de Déu, de fer part de la pròpia vida els ensenyaments de Crist i rebre dòcilment les inspiracions de l'Esperit Sant.

Finalment, la filiació divina també és el fonament de la nostra alegria. El que més pot entristir una persona és la soledat. Podem sentir-nos de vegades sols a la feina, a la nostra família, però si ho pensem bé, en totes aquestes situacions estem molt acompanyats pel Senyor. Saber que comptem sempre amb Ell és la font més gran de confiança, serenitat i alegria.

Com créixer en aquest fonament de la nostra vida espiritual? Podem demanar la gràcia de créixer en

aquesta consciència de fills, però també és al nostre abast cultivar el tracte amb Déu, afirmar-nos en Ell, fiar-nos d'Ell fins en allò més petit. Desconfiar una mica de nosaltres mateixos, del nostre parer, de les nostres forces. Que sempre el platet de la balança de Déu pesi molt més que el nostre. Adonar-nos i valorar tantes ajudes divines que hem rebut a la nostra vida i que Déu ens dóna cada dia. De vegades són coses molt petites, però que reflecteixen el seu afecte de Pare envers nosaltres.

La maternitat de la Verge Maria és participació de la paternitat de Déu: som fills de Déu també gràcies a la seva maternitat: el “Dona, aquí tens el teu fill” (*Jn 19, 26*) ens va fer germans de Crist i per tant fills en el Fill. Viure la filiació mariana és un aspecte de la filiació divina: “Sereu portats al braç i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a

Jerusalem sereu consolats” (Is 66, 12-13).

Meditar amb sant Josepmaria

“Aquesta lluita del fill de Déu no va unida a tristos renunciaments, a obscures resignacions, a privacions d’alegria: és la reacció de l’enamorat, que mentre treballa i mentre descansa, mentre frueix i mentre pateix, posa el pensament en la persona estimada, i per ella s’enfronta de gust amb els diferents problemes. En el nostre cas, a més a més, com que Déu —hi insisteixo— no perd batalles, nosaltres amb Ell ens direm vencedors” (*Amics de Déu*, n. 219).

“Explica l’Evangelista Sant Lluc que Jesús estava pregant...: ¡com devia ser l’oració de Jesús! Contempla a poc a poc aquesta realitat: els deixebles tracten Jesucrist i, en aquelles converses, el Senyor els ensenya —també amb les obres— com han

d'orar, i el gran prodigi de la misericòrdia divina: que som fills de Déu, i que podem adreçar-nos a Ell, com un fill enraona amb el seu Pare” (*Forja*, n. 71).

“La vida d’oració i de penitència, i la consideració de la nostra filiació divina, ens transformen en cristians profundament pietosos, com nens petits davant de Déu. La pietat és la virtut dels fills, i per tal que el fill pugui confiar-se en els braços del seu pare, ha de ser i s’ha de sentir petit, necessitós. Sovint he meditat aquesta vida d’infantesa espiritual, que no està renyida amb la fortalesa, perquè exigeix una voluntat ferma, una maduresa temperada, un caràcter fort i obert” (*És Crist que passa*, n. 10).

“Perquè Maria és Mare, la seva devoció ens ensenya d’ésser fills: d’estimar de debò, sense mesura; d’ésser senzills, sense aquestes

complicacions que neixen de l'egoisme de pensar només en nosaltres; d'estar alegres, sabent que res no pot destruir la nostra esperança" (*És Crist que passa*, n. 143).

Et pot interessar

Nous mediterranis (I): «Aquella primera oració de fill de Déu»

Abraçar el món amb l'oració: el salm 2

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/que-es-la-
filiacio-divina/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/que-es-la-filiacio-divina/) (05/08/2025)